

"O scrisoare pierdută "
- apartenența la gen -

Dramaturg și prozator, I. L. Caragiale (30 ianuarie 1852 - 9 iunie 1912) a fost un observator lucid și ironic al societății românești din vremea lui, un scriitor realist și moralizator, dovedind un spirit de observație necruțător pentru cunoașterea firii umane, de aceea personajele lui trăiesc în orice epocă prin vicii, impostură, ridicol și prostie. Înzestrat cu o inteligență scilipitoare și cu o imaginație ieșită din comun, el folosește cu măiestrie ironia, sarcasmul și satira, pentru a ilustra moravurile societății românești și a contura personaje dominate de un defect, morală reprezentativă pentru tipul și caracterul uman. Caragiale se remarcă în literatura română prin operele sale, fiind cel mai priceput creator de caractere, ilustrate mai ales prin comediile: "O noapte furtunoasă", "Conu Leonida față cu reacțiunea", "D-ale carnavalului" și "O scrisoare pierdută".

Opera literară "O scrisoare pierdută" de I. L. Caragiale este o comedie realistă de moravuri politice, ilustrând dorința de parvenire a burgheziei în timpul campaniei electorale pentru alegerea de deputați. Are loc o campanie. Între Ștefan Tipătescu și Zoe Trahanache, soția lui Zaharia Trahanache, se naște o idilă. Cațavencu, care și el vroia să câștige, găsește o scrisoare de amor dintre cei doi. El o șantajează pentru a câștiga alegerile. Însă scrisoarea ajunge la cetățeanul turmentat, din greșeală, care dă înapoi scrisoarea lui Zoe. Ea, pentru a-l ierta pe Cațavencu, îi propune să-l sprijine pe Agamemnon Dandanache, reprezentatul județului, care și câștigă alegerile.

Titlul operei este alcătuit din substantivul "scrisoare" și atributul "pierdut". Prezența articolului nehotărât "o" sugerează o situație nicidecum unicată (găsirea unei scrisori de dragoste de către cineva care o va folosi înspre binele său) dar cu urmări inimaginabile.

Această creație artistică este o operă literară cultă, numele autorului fiind cunoscut, ea având o elaborare unitară, prezintă fapte, întâmplări, evenimente, caracterele și sentimentele unor personaje, a căror prezentare se face cu ajutorul narațiunii, două elemente de bază fiind personajul și acțiunile lor limbajul utilizat este unul artistic, mai îngrijit și select, fără regionalisme sau arhaisme, iar în cadrul operei poate fi observată lipsa fragmentelor lirice.

Producția artistică literară "O scrisoare pierdută" este o operă epică, deoarece, în cadrul acesteia, pot fi regăsite elemente caracteristice genului.

Autorul reușește să-și exprime ideile, sentimentele, precum și punctul de vedere cu ajutorul unor personaje bine conturate, cu personalități puternice (Trahanache, Zoe, Tipătescu). Ele participă la un număr de evenimente desfășurate în decursul unui spațiu și timp bine delimitat (la începutul secolului XX).

Sucesiunea evenimentelor și acțiunile la care iau parte personajele determină formarea planului simplu de idei și a momentelor acțiunii.

Prin folosirea substantivului "ușa", la o formă arhaică a pluralului său în metatext, "ușe", autorul reușește să redea atmosfera contemporană perioadei sale, dând operei o notă de originalitate.

Utilizarea continuă, în didascalii, a persoanei aIII-a, a complementelor de loc și timp (de exemplu "citind" și "șovăind"), precum și a unui limbaj "sec" de figuri de stil subliniază gradul mare de obiectivitate al autorului

Autorul, pentru a reda cât mai coerent și mai precis seria evenimentelor, folosește o multitudine de moduri de expunere: dialogul, care oferă autenticitate și sporește, totodată, interesul cititorului, scurtele fragmente de descrieri lipsind, fiind substituite de precizia extraordinară din cadrul relatărilor, iar, cel mai frecvent întâlnit mod de expunere, narațiunea, utilizat în povestirea faptelor personajului.

Folosirea adverbelor și a complementelor de loc și a verbelor la gerunziu în didascalii, precum "în fund", "asemenea" și "zâmbind", autorul reușește o relatare extraordinară de precisă, lucru ce sporește interesul cititorului, contribuind totodată la formarea fundalului.

Comparând cu alte tipuri de genuri literare, pot fi observate anumite asemănări. Spre exemplu, cu genul liric, poate fi observată folosirea procedeelor stilistice, a figurilor de stil în ambele genuri, iar în comparație cu genul dramatic, pot fi găsite asemănări precum: monologul, iar indicațiile scenice din opera dramatică pot fi echivalate cu intervențiile naratorului din creațiile epice.

Opera literară în proză "O srisoare pierdută" aparține genului epic, autorul reușind să-și exprime ideile, sentimentele și punctul de vedere cu ajutorul personajelor și a acțiunilor la care care participă aceștia.

De-a lungul întregii sale opere literare, scriitorul și dramaturgul I. L. Caragiale conturează comportamentul uman, fiind un aspru critic al firii umane. Satirizează incultura, lipsa de educație, proasta creștere și snobismul.